PÁLL LAJOS

FÉNYIMÁDÓK

[Erdélyi Magyar Adatbank]

1938. április 2-án születtem Korondon. Nem váratlanul és nem is reménytelenül. Bár előttem annyi testvérem született, hogy ha mindegyiknek kimérték volna sorspolonikkal a reményt, akkor nekem s az utánam jövőknek már csak a reménytelenség kongó táncterme maradt volna. Hogy csodagyerek nem voltam, bizonyításnak itt van ez a könyv. Hogy okos öreg nem leszek, itt vannak a bizonyítékok: sárgaság, gyomorfekély, vesekő, reuma stb. A legelső versemért kikaptam édesapámtól (s ez nálunk nem volt ritkaság). Nem hitte el, hogy én írtam, s nem volt kit magam helyett bevallani. Az utolsókért nem ezt remélem.

Gyermekkorom fehér irkalapjára szinte bűnösen nagy álmokat írtam. Ott szerepeltek az összes nagy hadvezérek. Beleértve Nagy Sándort is.

[Erdélyi Magyar Adatbank]

Az összes művészek. Sokszor azt hittem, hogy Assisi Szent Ferenc leszek, vagy Korondon plébános. Anyám örökké azt mondta: „ekkora családban valakinek imádkozni kell a többiért”, aztán lassanként úgy jártam, mint aki a fa nyesését a legnagyobb alsó ágon kezdi, s mire a legkisebb ágra kerül a sor, már lépcső vissza nincs, s marad a vigasztalás: hogy innét úgyis messzibbre lehet látni. A kottapapírra valamikor felírtam: „csak vidáman”, a szokásos moderato helyett. Így aztán erősen furcsa dolgok kerültek a világ szeme elé. Sokféle foglalkozást megpróbáltam, még többet is, mint amennyi illett volna. Festettem képet, építettem házat, gátat, izzadtam a fazekat égető katlanok mellett, írtam verset (lehet, túl sokat), voltam pakulár, s hogy még mibe nem fogok, nem tudhatom előre. Most már úgy vagyok, mint az, ki hazajött az erdőről, s mindent leégve találva, a siratást váróknak csak annyit mondott: „no, hál’istennek ezen is túl vagyunk”. Túl vagyok már a harmincon. Van fiam, lányom, feleségem, házam, sohase lesz olyan kevés jókedvem, hogy valakinek kölcsön ne adhatnék — kamat nélkül.

[Erdélyi Magyar Adatbank]